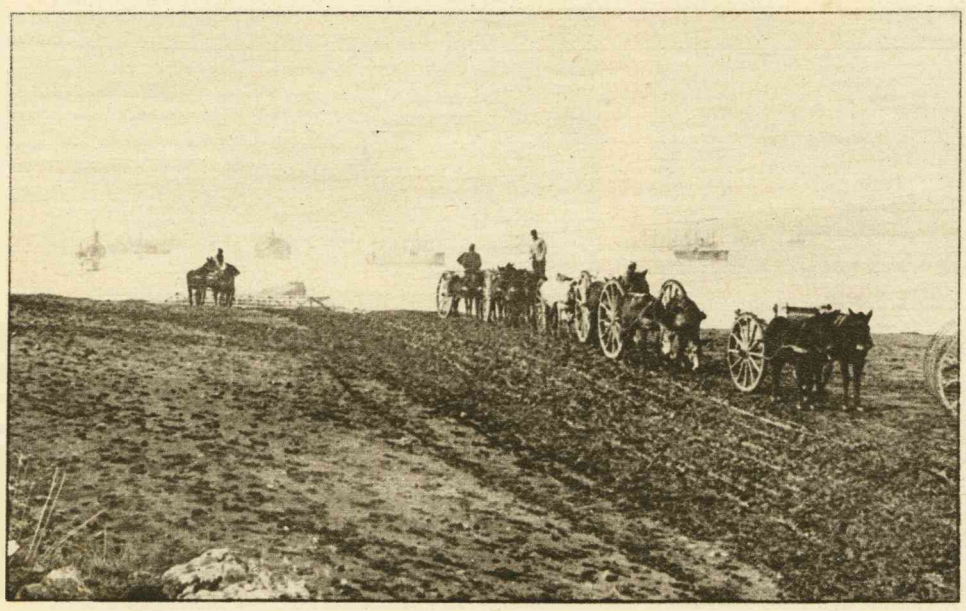
DE GEALLIËERDEN TE SALONIKI

Links: De oorlogs- en vrachtschepen der Geallieerden in de haven van Saloniki. *Rechts:* een werkplaats in de open lucht, waar Zouaven herstellingen verrichten aan klein oorlogs-materiaal.

of toeval, dat Muriel heelemaal niet over den persoon van Douglas Keith Wilboury uitweidde?

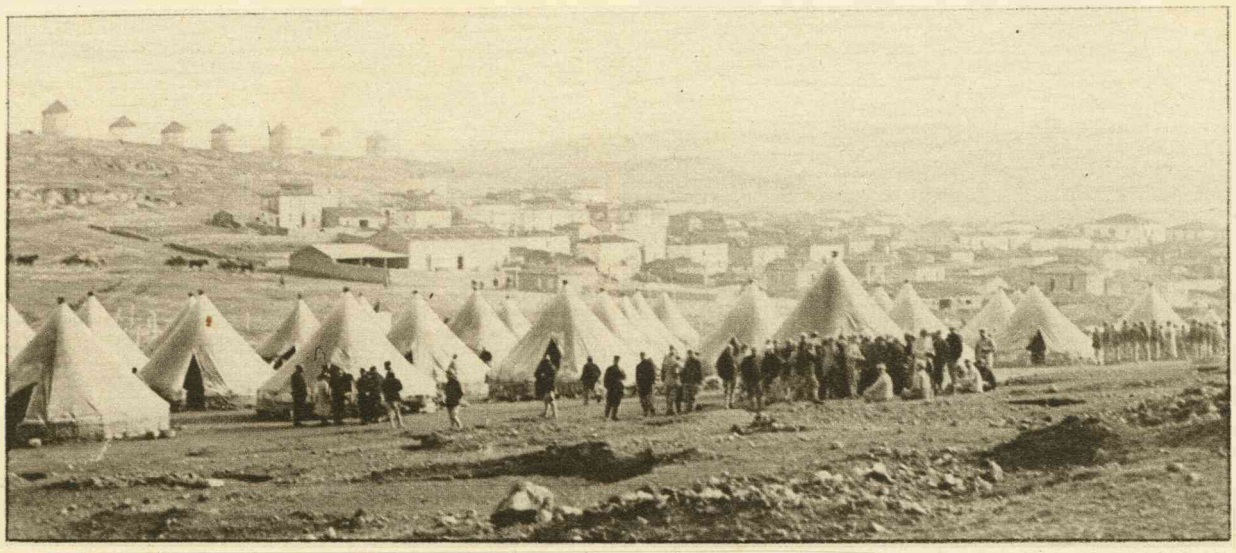
En zelfs toen er een brief van Betty kwam, die mèer wilde weten, schreef Muriel terug, dat Mr. Keith Wilboury heèl deftig en heèl gereserveerd was, a true gentleman. Maar dat ze hem zoo knap en interessant vond, en dat ze den geheelen dag door verlangde, wanneer ze 's avonds naar hem zou gaan typen, dat schreef Muriel niet ....

Misschien ook, dat ze dit zich zèlf niet eens durfde bekennen, eenvoudig, klein meisje als ze was ....

Er gingen een paar maanden voorbij, en getrouw stapte Muriel drie maal in de week naar Kensingtonstreet 4. Tot eens op een avond Wilboury om negen uur al ophield met dicteeren, en met een lachenden blik in zijn oogen, haar vroeg of ze thee voor hem wilde schenken. Hij zag, dat ze kleurde, en hij kende al die eigenaardige beweging, waarmee ze heur kroezige haar voor haar gezichtje schudde, als om het blozen te verbergen. En inwendig had hij pret om haar verlegenheid, ze was zoo'n heerlijk, naïef natuurkind.

De thee werd binnengebracht; Muriel, de oogen stijf neergeslagen, een beetje bevend, hanteerde den zilveren trekpot. Er stonden twee kopjes op het blad. —„U drinkt natuurlijk mee," zei hij wat bevelend. — „Gebruikt u suiker en melk?" vroeg Muriel. Ze was verplicht hem aan te kijken. Hij lachte tegen haar vanuit zijn diepen fauteuil. — „Ja, weinig suiker en veel melk."

Die avond ging als een droom zoo snel voorbij. Hoe het gekomen was, wist Muriel niet, maar ze hadden beiden voor het knappende haardvuur gezeten, en zij had verteld van haar thuis in Kent, van vader, en moeder en Betty. Ze had verteld dat Betty achttien en zij negentien was. En hij had haar gevraagd of ze geen foto's had van haar thuis, en ze had haastig gezegd: „O yes, heaps. Of ze die eens mee mocht brengen?" Hij had gelachen, omdat ze zoo zichtbaar opleefde, toen hij over haar thuis was gaan spreken.

Gezicht op het kamp nabij Saloniki, waar de koloniale troepen zijn ondergebracht.

En hij vond haar pikant, zooals ze daar, iets voorovergebogen, zat te praten, het gezichtje vermooid door het schijnsel der vlammen, dat het grillig verlichtte. Hij had haar verteld van zijn moeder, die nu in Zuid-Frankrijk was met haar gezelschapsjuffrouw, en die niet voor Juni terug zou komen, om dan naar Schotland te gaan. Ja, hij had het wel eenzaam nu in dit groote huis. En Muriel had een diep medelijden gevoeld met den rijken, jongen man, en ze had hem graag een hand willen geven toen ze wegging. Maar dat had ze toch niet goed gedurfd.

Veèl soortgelijke avonden kwamen en gingen. Muriel was al gewend aan theeschenken voor hun beidjes, en het liefst was haar het uurtje, wanneer ze samen voor het vuur zaten. Hij vertelde dan van zijn reizen, en dan luisterde ze, stil, de handen om haar knieën gevouwen, het gezichtje vól aandacht. Muriel was nog nooit zoó gelukkig geweest. Ze verlangde niets meer, dan dat het altijd zoo blijven mocht, zij werkende voor hem. Hij betaalde haar goed, maar ze had liever, o, onèindig veel liever, geen geld van hem aangenomen.

En eens, toen ze naar huis ging, had ze er zoo bijzonder lief uitgezien, met dien nieuwen, diepen, gelukkigen glans in haar oogen, dat hij haar beide handjes in de zijne genomen had, terwijl hij zei: „Goodbye, little comrade." — Dat was ze, zijn kleine kameraad. Dagen daarna hoorde ze nòg die woorden: „Goodbye, little comrade." En elken avond knielde ze neer, en haar warme gezichtje over haar handen buigend, dankte ze voor àl het geluk. Dear God, I thank you, I thank you very much, for all this Happiness...

III.

Het was Mei geworden, een warme, vroolijke Mei. In die maand gebeurde het, dat Douglas Keith Wilboury aan Muriel vroeg, of ze zin had eens een dagje met hem naar buiten te gaan. Eerst had ze hem aangekeken, verwonderd, èven schuw, toen waren haar oogen groot en warm, donker geworden van verrukking, en ze had gezegd, dat ze dolgraag wilde.

DE VERDEDIGERS VAN VERDUN

Generaal Joffre en zijn staf (links op de foto, vóór het standbeeld) houden in een plaats achter het front revue over de verdedigers van Verdun, die de eerste en hevigste aanvallen der Duitschers op deze vesting hebben weerstaan.